

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5404/2020
10.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Катарине Манојловић Андрић, Добриле Страјина, Марине Милановић и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Немања Ковачевић адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 1711/18 од 17.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 10.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 1711/18 од 17.09.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 1711/18 од 17.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 7536/16 од 25.12.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тажено да се обавезе тужена да тужиљи на име мање исплаћене новчане накнаде за случај незапослености, за период од 13.04.2013. године до 12.07.2013. године, исплати износ од 2.399,15 динара са законском затезном каматом од 22.08.2013. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиљи на име мање исплаћене новчане накнаде за случај незапослености, за период од 13.04.2013. године до 12.07.2013. године, исплати износ од 0,04 динара са законском затезном каматом од 22.08.2013. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиљи на име мање исплаћене новчане накнаде за случај незапослености, за период од 13.04.2013. године до 12.07.2013. године, исплати износ од 6.635,98 динара са законском затезном каматом од 22.08.2013. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж 1711/18 од 17.09.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена је пресуда Основног суда у Крагујевцу П 7536/16 од 25.12.2017. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18, 18/20 - у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је то потребно ради разматрања правних питања од општег интереса, или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву за исплату на име накнаде као разлике између припадајуће и исплаћене новчане накнаде за случај незапослености. Врховни касациони суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о посебној ревизији тужиле, јер потреба за уједначавањем судске праксе у овој врсти спора не постоји. Одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права које су у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Тужила указује на постојање другачијих одлука, међутим другачија одлука не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Такође, нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

Из изложених разлога, на основу члана 404. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није дозвољена.

Побијаном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468 ЗПП. Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда, у поступку у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужиле није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

Имајући изложено у виду, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић